

NEW YORK TIMES! BESTSELLERITE AUTOR

LINDA
HOWARD

MACKENZIE
MÄNG

Armastatud lugu Mackenzie perekoost

4. raamat

Originaali tiitel:
Linda Howard
A Game of Chance
2016

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fototega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Reelika Haapanen
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2000 by Linda Howington
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D03374520
ISBN 978-9949-82-553-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Lugejatele

Algus

Wyomingi naasmine, koju tagasi tulemine kutsus Chance Mackenzies alati esile säärase intensiivse tundesegu, et ta ei suutnud kunagi otsustada, kumb neist oli kõige tugevam, kas nauding või terav ebamugavus. Ta oli oma loomult ja kasvatuselt – mitte et teda oleks esimese umbes neljateistkümne eluaasta jooksul mingil moel kasvatatud – mees, kes tundis end mugavamalt üksi olles. Kui ta oli üksi, sai ta tegutseda, ilma et peaks muretsema kellegi teise kui vaid enda pärast, ja samas ei olnud siis kedagi, kes tekitaks talle ebamugavust, muretsedes tema enda heaolu pärast. Sellist sorti töö, mille ta oli valinud, üksnes võimendas tema enda kalduvusi, sest salajased operatsioonid ja terrorismivastane tegutsemine eeldasid seda, et ta on nii salatsev kui ettevaatlik, ei usalda kedagi, ei lase kedagi endale lähedale.

Ja samas... Ja samas oli tal perekond. Arvukas, kärarikas, vägagi edukusele pühendunud. Pere ei lasknud tal eemale

tõmbuda, kuigi ta polnudki kindel, et ta seda suudaks, isegi kui nad seda lubaksid. Alati oli nii ehmatahv ja ärevust tekitav naasta pere kõikehaaravasse embusse, kus teda tõgati ja küsimustega üle külvati. Kus tõgatakse teda, keda mõned maailma kõige ohtlikumad inimesed õigustatult kartsid, kus teda kallistatakse ja musitatakse, tema ümber saherdatakse ja ta peale karjutakse ning... teda armastatakse, justnagu oleks ta samasugune nagu kõik teised. Ta teadis, et ei ole; see teadmine oli kusagil kuklas alati olemas, et ta *ei* ole nagu nemad. Aga miski sügaval tema sees tõmbas teda tagasi, taas ja taas. Ta janunes samade asjade järele, mis teda nii väga ärevile ajasid. Armastus on hirmutav; ta oli õppinud varakult ja karmil moel, kui vähe ta kellelegi teisele peale iseenda loota saab.

See, et ta oli üldse ellu jäänud, oli tõestus tema sitkusest ja arukusest. Ta ei teadnud, kui vana ta oli või kus ta oli sündinud, mis talle lapsena nimeks oli pandud või kas tal üldse oli nimi – mitte midagi. Tal ei olnud mingit mälestust emast, isast ega kellestki teisest, kes oli tema eest hoolt kandnud. Paljud inimesed lihtsalt ei mäleta oma lapsepõlve, aga Chance ei saanud end lohutada selle võimalusega, et oli olnud keegi, kes oli teda armastanud ja tema eest hoolitسنud, sest ta mäletas liiga pagana palju teisi üksikasju.

Ta mäletas toidu varastamist, kui oli nii väike, et pidi kikiparvul seisma, et väikelinna supermarketis riivil olevate õunteni ulatuda. Ta oli nüüdseks nii paljusid lapsi lähedalt näinud, et oskas nende kasvu järgi otsustada, et ei olnud tol ajal olnud rohkem kui kolmeaastane, võib-olla isegi mitte nii vana.

Ta mäletas magamist kraavides, kui oli soe, varju otsimist lautades, lahoonetes, kuurides, mis iganes ette sattus, kui oli külm või sadas. Ta mäletas vajalike riiete varastamist, mil-

leks ta mõnikord lihtsalt mõnd aias üksi mängivat poissi ründas ja tal riided seljast võttis. Chance oli alati palju tugevam olnud kui teised tema kasvu poisid. See oli tingitud puht füüsilisest vajadusest ellu jääda. Ja samal põhjusel oli ta teadnud ka seda, kuidas võidelda.

Ta mäletas, et kord oli üks koer tema juurde tulnud. Musta-valgekirju krants kõndis tal sabas ja tõmbas end tema kõrvale kerra magama. Chance mäletas, et oli soojuse eest tänulik olnud. Aga ta mäletas sedagi, et kui ta sirutas käe lihatusi järele, mille oli ühe restorani hoovist jäätmete hulgast leidnud, siis koer hammustas teda ja varastas liha. Chance'il oli koera hammastest endiselt vasakul käel kaks armi.

Koer oli saanud liha ja Chance oli olnud veel ühe päeva söömata. Ta ei süüdistanud koera; loom oli samuti näljane olnud. Aga ta ajas koera pärast seda minema, sest oli niigi raske varastada küllaldaselt toitu, et ennast elus hoida, ilma et peaks seda koeraga jagama. Pealegi oli ta õppinud, et kui asi puudutab ellujäämist, on igaüks ise enda eest väljas.

Ta oli olnud ehk viieaastane, kui selle konkreetse õppetunni sai, aga see jäi talle hästi meelde.

Muidugi tuli õppimine, kuidas nii linnas kui maal igas olukorras ellu jääda, talle nüüd tema töös kasuks, järelikult olid tema varasel lapsepõlvel ka omad head küljed. Kõigele vaatamata ei sooviks ta niisugust elu koeralegi, isegi mitte sellele neetud krantsile, kes oli teda hammustanud.

Tema tegelik elu oli alanud päeval, mil Mary Mackenzie ta tee ääres lamamas leidis, surmavalt haige raskest gripist, millest oli saanud alguse kopsupõletik. Ta ei mäletanud järgmisest paarist päevast palju, sest oli olnud liiga haige, kuid oli teadnud, et on haiglas, ja see oli temas metsikut hirmu põhjustanud, sest see tähendas, et ta oli süsteemi haardesse

sattunud ning nüüdsest praktiliselt vang. Ta oli ilmselgelt alaealine ja tal polnud isikutunnistust, ja asjaolud nõudsid laste hoolekandeameti teavitamist. Ta oli veetnud kogu oma senise elu just sellist võimalust vältides ning oli üritanud teha põgenemisplaane, kuid tema mõtted olid hägused, neid oli olnud raske käsutada. Ja tema keha oli liiga nõrk.

Kuid läbi udu mäletas ta, et teda oli rahustanud ingel, kellel olid leebed hallikassinised silmad ja heledad, hõbedaselt pruunid juuksed, jahedad käed ja armastav hää. Seal oli olnud ka suur tõmmu segavereline mees, kes rahulikult tema sügavaimast hirmust juttu tegi, öeldes: „Me ei lase neil sind ära võtta.“ Ta oli seda korranud alati, kui Chance lühikeseks ajaks palavikuuimast välja rabeles.

Ta ei usaldanud neid, ei uskunud selle suure segaverelise mehe kinnitusi. Chance oli aru saanud, et ka tema oli pooleldi põlisameeriklane, aga see ei tähendanud veel, et ta võinuks usaldada neid inimesi rohkem kui toda neetud varas-tavat, tänamatut krantsi. Aga ta oli liiga haige, liiga nõrk, et põgeneda või isegi vastu hakata, ja sellal, kui ta oli nii abitu, oli Mary Mackenzie ta oma pühendumusega kammitseenud. Ja ta ei suutnud sellest enam kunagi vabaks pääseda.

Chance vihkas seda, kui teda puudutati; kui keegi oli piisavalt lähedal, et teda puudutada, oli too ka piisavalt lähedal, et teda rünnata. Ta ei saanud eemale tõrjuda meditsiiniõdesid ja arste, kes torkisid ja sonkisid ning liigutasid teda, justkui poleks ta enam kui lihakamakas. Ta oli seda talunud, kiristades hambaid, sõdides nii omaenese paanika kui peaaegu vastupandamatu tungiga vastu hakata, sest teadis, et kui ta nendega võitlema hakkab, siis teda kammitsetakse. Ta pidi püsima vaba, et saaks põgeneda, kui on piisavalt taastunud, et omal jõul ringi liikuda suudab.

Aga *see naine* oli olnud seal näiliselt kogu aeg, ehkki loogiliselt võttes Chance teadis, et ta pidi mõnikord haiglast lahkuma. Kui ta palavikus hõõgus, pesi naine külma rätiga tema nägu ja pani talle suhu jääkilde. Ta harjas Chance'i juukseid, silitas ta laupa, kui poisi pea nii hullusti valutas, et ta arvas, et pealuu võib katki praksatada. Naine võttis enda hooleks ka tema pesemise, nähes, kui suurde ärevusse Chance sattus, kui meditsiiniõed seda tegid. Millegipärast suutis ta seda paremini taluda, kui too naine teda pesi, ehkki ta oli isegi oma haiguse ajal oma reaktsioonist hämmeldunud olnud.

See naine puudutas teda pidevalt, nähes ette tema vajadusi, nii et tema padjad olid kohevaks soputatud enne, kui ta mingisugusest ebamugavusest teadlikuks sai, toasoojus parajaks seatud enne, kui tal sai hakata liiga palav või liiga külm, jalad ja selg said masseeritud, kui palavik tema keha pealaest jalatallani valutama pani. Ta oli emaliku sekeldamisega üle ujutatud, sellesse täielikult haaratud. See hirmutas teda, kuid Mary kasutas tema nõrgenenud olekut ära ja valutas ta halastamatult oma emaliku hoolitsemisega, justkui oleks kindlalt otsustanud pakkida neisse vähestesse päevadesse nii palju armastavat hoolitsust, et see korvaks selle puudumise tema varasemas elus.

Mingil hetkel nende palavikuhäguste päevade jooksul hakkas Chance'ile meeldima tunda naise jahedat kätt oma laubal, kuulata seda armsat häält, isegi kui ta ei suutnud oma raskeid laugusid lahti vedada. See heli rahustas teda mingil sügaval, primitiivsel tasandil. Ükskord nägi ta und, ei mäletanud, millest, kuid ärkas paanikas ja leidis end naise käte vahelt, pea tema kitsale õlale toetatud justkui beebil. Naise käsi silitas õrnalt tema juukseid ja ta sosistas poisile

rahustavaid sõnu. Haige suikus uuesti unne, tundes end lohutatult ja kuidagi... turvaliselt.

Chance'i jahmatas alati, isegi nüüd, kui väike too naine oli. Keegi nii järeleandmatult raudse tahtejõuga oleks pidanud olema kaks meetrit pikk ja kaaluma sada viiskümmend kilo; siis oleks see olnud vähemalt arusaadav, et ta suutis haigla töötajaid, isegi arste panna oma tahtmist tegema. Mary oli pakkunud tema vanuseks neliteist, aga isegi siis oli Chance peajagu pikem naisest, kes võttis üle tema elu, ent praegusel juhul ei olnud suurusel tähtsust; ta oli naise suhtes sama abituu kui haigla personal.

Ei olnud mitte midagi, mida ta oleks saanud teha, et tõrjuda tagasi oma kasvavat sõltuvust Mary Mackenzie emalikust hoolitsusest, ehkki ta teadis, et oli muutumas nõrgaks ja haavatavaks, mis teda kohutas. Chance ei olnud mitte kunagi kellestki või millestki hoolinud, teades vaistlikult, et seda tehes jätaks ta kaitsetuks oma emotsionaalse kõhualuse. Kuid teadmine ja ettevaatlikkus ei suutnud teda nüüd kaitsta. Selleks ajaks, kui ta oli piisavalt terve, et haiglast lahkuda, armastas ta seda naist, kes oli otsustanud, et temast saab Chance'i ema, armastas teda kogu väikese lapse pimedaga abitusel.

Kui ta haiglast lahkus, toimus see koos Mary ja tolle suure mehe, Wolfiga. Kuna ta ei suutnud mõeldagi, et peab naise juurest kohe lahkuma, pani ta end valmis tolle perekonda taluma. Ainult mõneks ajaks, oli ta endale lubanud, ainult seniks, kuni ta on jõudu kogunud.

Nad olid viinud ta Mackenzie mäele, oma koju, oma käte vahele, oma südamesse. Nimetu poiss oli tol päeval tee ääres surnud ja tema asemele oli sündinud Chance Mackenzie. Kui Chance valis oma uue õe Marise pealekäimisel endale sünnipäeva, valis ta selleks päeva, mil Mary ta leidis, mitte ehk loogilisemana tunduva daatumi, mil lapsendamine lõplikult jõustus.